

Pytania prejudycjalne

- 1) W odniesieniu do zwolnienia z podatku VAT przewidzianego w art. 135 ust. 1 lit. d) dyrektywy Rady 2006/112/WE ⁽¹⁾ z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, jak zostało ono zinterpretowane przez Trybunał Sprawiedliwości w sprawie SDC (EU:C:1997:278), jakie są właściwe zasady, jakie należy zastosować w celu ustalenia, czy „obsługa płatności dokonywanych za pomocą karty debetowej i kredytowej” (taka jak usługa świadczona w niniejszej sprawie) „skutkuje przelewem środków pieniężnych oraz prowadzi do zmian prawnych i finansowych” w rozumieniu pkt 66 tego wyroku.
- 2) Jakie czynniki co do zasady odróżniają a) usługę, która polega na przekazywaniu informacji finansowych, bez której nie zostałaby dokonana płatność, a która jednak nie wchodzi w zakres zwolnienia [jak w wyroku *Nordea Pankki Suomi* (EU:C:2011:532)] od b) usługi przetwarzania danych, która w praktyce skutkuje przekazaniem środków, i którą Trybunał uznał za mogącą wchodzić w zakres stosowania zwolnienia (jak w wyroku SDC, pkt 66)?
- 3) W szczególności, i w ramach obsługi płatności dokonywanych za pomocą karty debetowej i kredytowej:
 - a) czy zwolnienie ma zastosowanie do takich usług, które skutkują przelewem środków, ale nie obejmują zadania polegającego na obciążeniu jednego rachunku i odpowiednim uznaniu innego rachunku?
 - b) czy uprawnienie do zwolnienia zależy od tego, czy usługodawca sam uzyska kody autoryzacyjne bezpośrednio od banku posiadacza karty, czy też uzyska te kody poprzez bank agenta rozliczeniowego?

⁽¹⁾ Dz.U. L 347, s. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 7 listopada 2014 r. w sprawie T-219/10, Autogrill España/Komisja, wniesione w dniu 19 stycznia 2015 r. przez Komisję

(Sprawa C-20/15 P)

(2015/C 081/13)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: R. Lyal, B. Stromsky, C. Urraca Caviedes i P. Němečková, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Autogrill España

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie zaskarżonego wyroku;
- przekazanie sprawy do Sądu Unii Europejskiej;
- stwierdzenie, że rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów zostanie wydane w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Zarzuty i główne argumenty

Zdaniem wnoszącej odwołanie Sąd dopuścił się naruszenia prawa przyjmując błędną wykładnię art. 107 ust. 1 traktatu, a w szczególności zawartego w tym postanowieniu pojęcia selektywności.

Zarzut ten dzieli się na dwie części, obie dotyczące powołanego naruszenia prawa:

- w pierwszej kolejności, Sąd dopuścił się naruszenia prawa stawiając wymóg, zgodnie z którym do wykazania tego, że dany środek jest selektywny, konieczne jest ustalenie, że istnieje grupa przedsiębiorstw posiadających (możliwe do określenia *ex ante*) charakterystyczne dla nich swoiste cechy szczególne; oraz
- w drugiej kolejności, Sąd dopuścił się naruszenia prawa poprzez błędne przyjęcie wykładni pojęcia selektywności ze względu na wprowadzenie sztucznego rozróżnienia pomiędzy pomocą związaną z eksportem towarów a pomocą związaną z eksportem kapitału.

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 7 listopada 2014 r. w sprawie T-399/11, Banco Santander i Santusa/Komisja, wniesione w dniu 19 stycznia 2015 r. przez Komisję

(Sprawa C-21/15 P)

(2015/C 081/14)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: R. Lyal, B. Stromsky, C. Urraca Caviedes i P. Němečková, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Banco Santander SA i Santusa Holding SA

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie zaskarżonego wyroku;
- przekazanie sprawy do Sądu Unii Europejskiej;
- stwierdzenie, że rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów zostanie wydane w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Zarzuty i główne argumenty

Zdaniem wnoszącej odwołanie Sąd dopuścił się naruszenia prawa przyjmując błędną wykładnię art. 107 ust. 1 traktatu, a w szczególności zawartego w tym postanowieniu pojęcia selektywności.

Zarzut ten dzieli się na dwie części, obie dotyczące powołanego naruszenia prawa:

- w pierwszej kolejności, Sąd dopuścił się naruszenia prawa stawiając wymóg, zgodnie z którym do wykazania tego, że dany środek jest selektywny, konieczne jest ustalenie, że istnieje grupa przedsiębiorstw posiadających (możliwe do określenia *ex ante*) charakterystyczne dla nich swoiste cechy szczególne; oraz
 - w drugiej kolejności, Sąd dopuścił się naruszenia prawa poprzez błędne przyjęcie wykładni pojęcia selektywności ze względu na wprowadzenie sztucznego rozróżnienia pomiędzy pomocą związaną z eksportem towarów a pomocą związaną z eksportem kapitału.
-